

**Danes, 2. februarja 2024. praznujemo XXVIII SVETOVNI DAN POSVEČENEGA ŽIVLJENJA.** Ob tem praznovanju bomo molili zlasti za vse posvečene može in žene, ki živijo v Sloveniji, za mlade fante in dekleta, ki so v formaciji in za vse tiste, ki jih Gospod kliče na pot posebnega posvečenja.

**Papež Frančišek je lani v poslanici posvečenim osebam zapisal naslednje:**

*"Vsi skupaj smo člani Cerkve, in Cerkev, ki jo je poslal Vstali Gospod, od prvega dne opravlja svoje poslanstvo z močjo njegovega Duha, in tako bo do zadnjega dne. In v Božjem ljudstvu, ki je poslano, da vsem ljudem oznani evangelij, imate posvečene osebe posebno vlogo, ki izhaja iz posebnega daru, ki ste ga prejeli: dar, ki daje vašemu pričevanju poseben značaj in vrednost že zaradi dejstva, da ste v revščini, devištvu in poslušnosti popolnoma posvečeni Bogu in njegovemu kraljestvu. Če je v Cerkvi vsakdo poslanstvo, je to z lastno milostjo (z lastnim darom) in sicer zato, ker je posvečen.*

*Poleg tega temeljnega daru vaše poslanstvo bogatijo karizme vaših inštitutov in družb, karizme vaših ustanoviteljev in ustanoviteljic. Vse so v svoji izjemni raznolikosti podarjene za izgradnjo Cerkve in za njeno poslanstvo. Vse karizme so namenjene poslanstvu, in to prav zaradi neizmerne bogastva svoje raznolikosti; da bi Cerkev tako lahko pričevala in oznanjala evangelij vsem in v vseh razmerah."*

**Danes praznujemo praznik srečanja: naj nam Devica Marija podeli milost, da bo naše življenje kot posvečenih oseb vedno praznik srečanja s Kristusom in da bomo, tako kot ona, vsem prinašali luč njegove ljubezni: njegovo luč, ne našo! Da bomo prinašali Njega, ne sebe!**

## **HOMILIJA**

Danes praznujemo praznik Gospodovega darovanja. Ko razmišljamo o tem prazniku, lahko pomislimo na Jezusa kot otroka, ki so ga prinesli v tempelj, kar je bila verska navada njegovega ljudstva.

To je, v prvi vrsti, gesta poslušnosti. Ta obred je Tora predpisala za vsakega prvorojenca moškega spola in Jezusovi starši so se le prilagodili tej tradicionalni praksi. Zdi se, da se evangelist Luka ne naveliča tega poudarjati in v svojem pripovedovanju še naprej ponavlja, da se vse dogaja "po Mojzesovi postavi", "kakor je zapisano v Gospodovi postavi", "kakor predpisuje Gospodova postava". Hkrati pa se v tej zelo skromni zunanji preobleki obreda skriva moč prihoda. Kajti v tem otroku, ki sta ga prinesla Marija in Jožef ter sprejela Simeon in Ana, je Bog sam, ki gre naproti svojemu ljudstvu. V tem skitem in običajnem dejstvu se v največji diskretnosti, ki si jo je mogoče predstavljati, izpolni starodavna obljuba, na katero nas je spomnilo prvo berilo: "Glej, poslal bom svojega glasnika ... in takoj bo Gospod, ki ga iščete, vstopil v svoj tempelj". Tega se zavedajo le redki. Samo dva človeka znata razbrati resničnost skrivnosti. Predstavljata najboljši in najživahnejši del ljudstva zaveze, tistega, ki se po vseh ponižanjih in porazih še vedno ne more sprijazni z

vseobsegajočo močjo zla, za katero se zdi, da v zgodovini prevladuje. Vztrajata stoje ob strani in preprosto zagotavljata svojo navzočnost in molitev. Ne pohujšata se nad navidezno šibkostjo dobrega, ne podležeta občutku jalovosti lastnega bivanja in delovanja v vsakdanjem življenju, brez posebnih priznanj ali reklame. Pričakujeta, kličeta, upata. Vztrajata v svojem vsakdanjem življenju, za katerega se zdi, da se ponavlja vedno enako in brez posebnih pretresov. V očeh sveta nimata pomembnega položaja. Večina se niti ne zaveda, da obstajata. To so tako imenovani Gospodovi ubogi, *anavim*.

Kristjani pripeljemo otroke v cerkev za krst. Že sam pogled na otroka, na katerega koli otroka, je samo po sebi meditacija. Jezusa lahko gledamo kot dojenčka in si predstavljamo vse misli Marije in Jožefa o tem otroku, o njegovi prihodnosti in o vsem, kar bi mu življenje lahko prineslo.

Danes lahko vidimo podobe otrok z vsega sveta: tistih iz bogatih družin in tistih, katerih življenje se bo zaradi pomanjkanja hrane, vode ali oskrbe verjetno končalo v nekaj dneh. Gledamo lahko fotografije zlorabljenih otrok in se sprašujemo, ali bo njihovo življenje še sploh kaj vredno, bo še čemu služilo? Vsak od teh otrok je dragocen v očeh Boga, našega Stvarnika. Vsak od njih bo imel določeno obdobje življenja na tej zemlji. Praznik Jezusovega darovanja v templju, ki ga danes obhajamo, slavi življenje vsakega malega otroka.

Danes je zelo veliko načinov, kako prekiniti življenje otrok. Splav je jasna zadeva, toda morda je celotna naša kulturna miselnost še večja nevarnost. Vsi cenimo denar, bogastvo, moč, nadzor nad drugimi, vrednote, ki v resnici pomenijo prevlado nad drugimi in lasten užitek. Mladi danes na čistost kot na zelo močan Božji dar niti pomisliti ne morejo. Uboštvo ni sprejemljivo stanje. Pokorščina nečemu ali komu drugemu, razen samemu sebi, se obravnava kot podrejenost, in ne kot svoboda.

Ko Jezusa prinesejo v tempelj, se uresničujejo prerokbe judovskih spisov (Svetega pisma), zato je to v Lukovem evangeliju tako pomemben dogodek. Gre za izpolnitev Malahijeve prerokbe, ki tistim, ki razumejo Sveto pismo, da vedeti, da je ta otrok obljubljeni Mesija, ki bo rešil svoje ljudstvo.

Vprašanje je seveda, kako bo ta Mesija rešil svoje ljudstvo. Mnogi so mislili, da bo Mesija zemeljski vladar, vendar v judovskih spisih vidimo, da imajo vsi zemeljski vladarji svoje napake, tudi tisti, ki jih je mazilil Bog!

Jezus prihaja, kot nam pravi drugo berilo, v mesu, takem kot smo mi. Samo tisti, ki je trpel in sprejel naše človeško stanje, nas lahko resnično razume in reši. V **Jezusu nam Bog ponuja odrešitev**.

Predstavljajmo si misli Simeona in Ane v templju, ko so tega malega otroka prinesli in ga postavili pred Gospoda. Ne vemo, kako sta v Jezusu prepoznala ta posebni dar, in niti nismo

prepričani, da sta ga prepoznala tako, kot bi ga prepoznali mi danes. Mi, ki živimo toliko let po rojstvu našega Gospoda, naše izkušnje zlahka beremo v Svetem pismu.

Ko bomo naslednjič videli majhnega otroka, si bomo morda začeli predstavljati, kakšna bi lahko bila njegova poklicna pot in prihodnost. Ali bomo v njem prepoznali bodočega svetnika? Ali imamo kakšen dar vpogleda v prihodnost takega otroka? Seveda nam ni treba biti dobri ljudje in dobri kristjani, vendar nam razmišljanje o tem in uporaba domišljije pomagata razumeti vlogo Simeona in Ane v tem evangeliju. Zнала sta prepoznati, da bo Bog v tem otroku izpolnil posebno obljubo.

O rojstvu svetnikov v prejšnjih časih kroži veliko zgodb, v katerih je mati ali kdo drug v otroku videl nekaj posebnega. Seveda smo v skušnjavi, da bi pomislili, da vsaka mati misli, da je njen otrok nekaj posebnega. In vsak otrok je poseben. Toda nekateri se bodo na neverjetno močan način dotaknili usode našega človeškega rodu in našega planeta, in v dobrem in v slabem.

Morda bi nas današnji praznik moral spodbuditi, da ne molimo le zase in za svoje poklice, ampak da vedno, ko vidimo ali srečamo otroke, molimo tudi zanje in prosimo, da bi resnično mogli rasti v vsem, kar Bog želi zanje. Molimo lahko tudi za to, da bi bila naša srca in misli odprta za Božje načrte v naših življenjih.

Drage sestre in bratje! Težko je razmišljati o tem, ne da bi mislili na vas, na položaj posvečenega življenja v naših nemirnih časih. Vse manj središčna pozicija krščanstva v družbi in kulturi na splošno, v očeh mnogih izguba verodostojnosti vsega, kar se predstavlja kot institucionalno, profilirano, opredeljeno, sumničavost do vsake oblike življenja, ki smo jo prejeli iz preteklosti, bremenijo predvsem vaše osebe, vse tiste, ki so v določenem trenutku življenja prepoznali Gospodov klic k vidnemu in trajnemu sledenju ter z vsem srcem izrekli svoj da.

Današnje praznik zagotovo ne ponuja neposrednih odgovorov na različna vprašanja, ki jih nosimo v svojih srcih. Zakaj so redovne skupnosti, nekoč tako cvetoče in razširjene na našem območju, postale tako neznatne? Zakaj je posvetitev Gospodu tako zelo izgubila privlačnost za današnje mlade? Zakaj se nam zdi, da se pred nami vse jasneje zarisuje samo perspektiva popolnega izginotja? Res je, da obstajajo nove skupnosti. Tu se razvijajo tudi različni načini pričevanja o lepoti in sijaju človeškega življenja, ki se je odločilo dati prednost Gospodu, njegovemu služenju ter služenju bratom in sestrām. Kako težko pa je poskrbeti za njihovo rast, krepitev in utrjevanje skozi čas! In vendar nam plamen sveče, ki nam je bil izročen na začetku tega praznovanja, govori in nas opogumlja. Nosili smo ga v procesiji, ko smo se pomikali proti Gospodu, ki prihaja v svoj tempelj tudi danes. Daje nam dragoceno pomoč pri branju naše resničnosti in ponovno prižiga našo ljubezen,

našo vero in naše upanje. Nikoli nam niso zaslepljujoče luči pomagale živeti in hoditi. Vedno so odločilna spoznanja, ki se porajajo v nas in vzdržujejo zagon celotnega življenja. Kako lahka je prtljaga, ki jo je Simeon dolga leta nosil! Ni popolna jasnost o vseh vidikih njegovega človeškega življenja, ki bi mu dala razlago vsega, kar mora živeti. Toda vrata svojega srca ohranja odprta za Gospoda: *»In Sveti Duh mu je razodel, da ne bo videl smrti, dokler ne bo videl Gospodovega Mesija.«* Za uresničitev lastne poklicanosti in za zvestobo v njej ne potrebujemo ničesar več. Dovolj je, da se vsak trenutek pustimo poučevati Svetemu Duhu in se zavedamo, da ima Kristusovo obiskanje prednost pred obiskanjem smrti.

To je redovno življenje, to je posvečeno življenje: **vedno mogoče pričevanje o okusu, ki ga človeško življenje dobi, ko se naše oči pustijo odvrniti od teme, da bi odsevale samo luč prihajajočega Kristusa.** Tako postanejo naše roke, ki so običajno tako utrujene in vznemirjene, da bi kaj naredile in obdržale, svobodne, da sprejmejo Otroka, ki sta ga darovala Marija in Jožef. Tako najdemo pravi ton, da spregovorimo ljudem, ki pričakujejo odrešitev Jeruzalema, ki se čutijo zapuščene in potlačene v nemogočem položaju in čakajo, da bodo razbremenjeni bremena obstoja. Svetlost Aninega lika je izjemna! Samo sedem let zakona in nato zelo dolgo vdovstvo: človeško življenje, ki se zdi obsojeno na žalovanje zaradi zgodaj prekinjenega družinskega življenja, življenja, ki bi lahko bilo zelo drugačno, bolj smiselno, polno in plodno. In vendar je ta žena ostala popolnoma živa, sposobna ne zamuditi srečanja z Gospodom, ki ji je, ne da bi se tega zavedala, prav na ta dan, ki je bil tak kot mnogi drugi, namenil milostno srečanje. Kako lep je Lukov opis: *»Prav tisto uro je stopila tja in zahvaljujoč se slavila Boga!«*

Predragi, napor, ki ga doživljamo, ne smemo pomanjševati. Treba ga je priznati in mu prisluhniti. V Gospodu je prostor za vsa naša nezadovoljstva, neuspehe, nestrpnost do sveta, za katerega se zdi, da marsičesa od tega, kar doživljamo, ne razume. Predvsem pa je v nas prostor za odločilen premik naše osebe. Tu je prostor za našo vero in naše upanje. Naj nas ta praznik luči okrepi v zaupanju, miru in odločnosti, da bomo vsak dan tesno, s srcem ob srcu sledili Gospodu. Kar danes doživljamo, kar se nam ponuja, kar nam prihaja na pot, pa naj bo na videz še tako nejasno, nam prinaša Gospodovo odrešenje, luč za razsvetljenje poganov in slavo Izraela, tvojega ljudstva. Luč za nas in luč za druge!

Tako naj bo! Amen

**Mons Jean-Marie Speich, Apostolski nuncij v Republiki Sloveniji**

Nazarje, klariški samostan, 2. feb 2024